ELMA
ÇOCUK

Küçük Beyaz Uğur Böceği

Ahmet Şerif İzgören

KÜÇÜK BEYAZ UĞUR BÖCEĞİ

AHMET ŞERİF İZGÖREN

ELMA
Çocuk

Çocuklar İçin Kişisel Gelişim Kitapları
KÜÇÜK BEYAZ UĞUR BÖCEĞİ©
Ahmet Şeri İzgören
Editör / Aydil İnal, Demet Uyar
Düzelti / Reyhan Tutumlu
Mizanpaj / E. Bahar Mete
Resimleyen / Vicdan İleri
Kapak Tasarımı / İnova Tasarım
Yayın Ekibi / Gaye Dinçel, Gül Balcı, Ahmet Şahin, Timuçin Karakuş, Altınay Çelik, Mine Egbatan
ELMA YAYINEVİ©

Elmanın Faydaları

• Elma kendini sevdirir.
• Enerji verir.
• Mineral ve vitamin sağlar.
(Büyürken bunlara çok ihtiyacımız olacak.)
• Oldukça sulu bir meyve olduğundan vücudumuzun su ihtiyacını karşılar.
• Yatmadan önce yersek rahat uyumamızı sağlar.
• En çok vitamin kabuğunda ve kabuğunun hemen altında bulunur.
• Elmamızı iyi yıkayıp kabuğunu soymadan yiyelim.

AHMET ŞERİF İZGÖREN

Ahmet Şerif İzgören, 1965 yılında İzmir'de doğdu. Çocukluk yılları İzmir ve Manisa'da geçti.

Sokaklarda oyun oynayarak, arılardan kaçarak büyüdü. O zaman renkli televizyon ve bilgisayar yoktu. Tabii ki bilgisayar oyunu da yoktu. Bir gün kovboy, bir gün korsan olurdu. 2004 yılında arkadaşlarıyla birlikte Türkiye Uğur Böcekleri Projesi'ni başlattı. Türkiye'nin dört bir yanına gidip Uğur Böcekleriyle birlikte okullarda, Çocuk Esirgeme Kurumlarında ücretsiz eğitimler verdi. Belki bir gün sizin okulunuza da gelebilir. Onu görürseniz hiç çekinmeden yanına gidip tanışabilirsiniz.

Yazarın yayımlanmış on altı kitabı var.

Facebook sayfasından Ahmet Şerif İzgören'e,

www.ugurbocekleri.org'dan Uğur Böceklerine ulaşabilirsiniz.

Kitabımızı Yakından Tanıyalım

Yeni bir arkadaşımız oldu. Şimdi bu arkadaşımızı yakından tanıyalım, bize gelene kadar neler yaşamış, başından neler geçmiş acaba?

Şerif Amca'nın kalemi, kâğıda yazdıkça, okuduğunuz hikâyeler oluşmuş. Elma Yayınevi'ne gelmiş bu hikâyelerden oluşan kitabımız.

Yayınevinde editörler incelemişler hikâyeleri. Bir psikoloğa (Bircan Kırlangıç Şimşek), dört öğretmene (Nihal Sav, Çağlayan Babacan, Atilla Arabacı, Hüma Ünsal), iki çocuk gelişim uzmanına (Fatma Özgüleç, Güner Gönel) göndermişler. Hepsi "Evet" demiş, "Çocukların arkadaşı ola-bilir bu kitap, yayımlanmalı. Çocuklar bundan mahrum bırakılmamalı." Bu kadarı da yetmemiş ikna olmak için. Çocuklara da okutmuşlar. Bilge Nisan Öztürk, Onurcan Yurt, Ufuk Şentürk ve Ceren Babacan da sevip beğenmiş. Ailelerine de okumuşlar, onlar da sevmiş. Böylece kitap Elma Çocuk'tan çıkıp size ulaşmış.

Size bol eğlenceli saatler diliyoruz.

Çok okuyalım ki öğrenelim, eğlenerek büyüyelim.

Film Başlıyor!

1960'lı yıllarda, Kütahya'nın Tavşanlı İlçe-si'nin Tepecik Köyü'nde bir telaş vardı. Köye sinema gelecek diye bütün çocuklar heyecanlıydı. Hayatlarında ilk defa bir film göreceklerdi.

Sinemacılar geldi; perdeyi ve film makinesini hazırladılar. Akşam olduğunda büyükler, küçükler, herkes oturup bekliyordu.

Film başlayınca perdede atlar koşuyor, insanlar yürüyordu. Herkes şaşkınlıkla olanları izlerken, küçük Ahmet heyecanla ayağa kalkıp öğretmenine döndü. "Bakın öğretmenim, 'Ben resimler gıpraşır'[1] demiştim de, siz 'Gıpraşmaz' demiştiniz. Bakın resimler gıpraşıyor" dedi.

Herkes gülüştü. "Otur yerine Ahmet" dediler.

Ahmet yerine oturdu. "Bakın" dedi arkadaşlarına. "Hepiniz alay ettiydiniz benle. Ben resimler gıpraşır derken bunu dediydim."

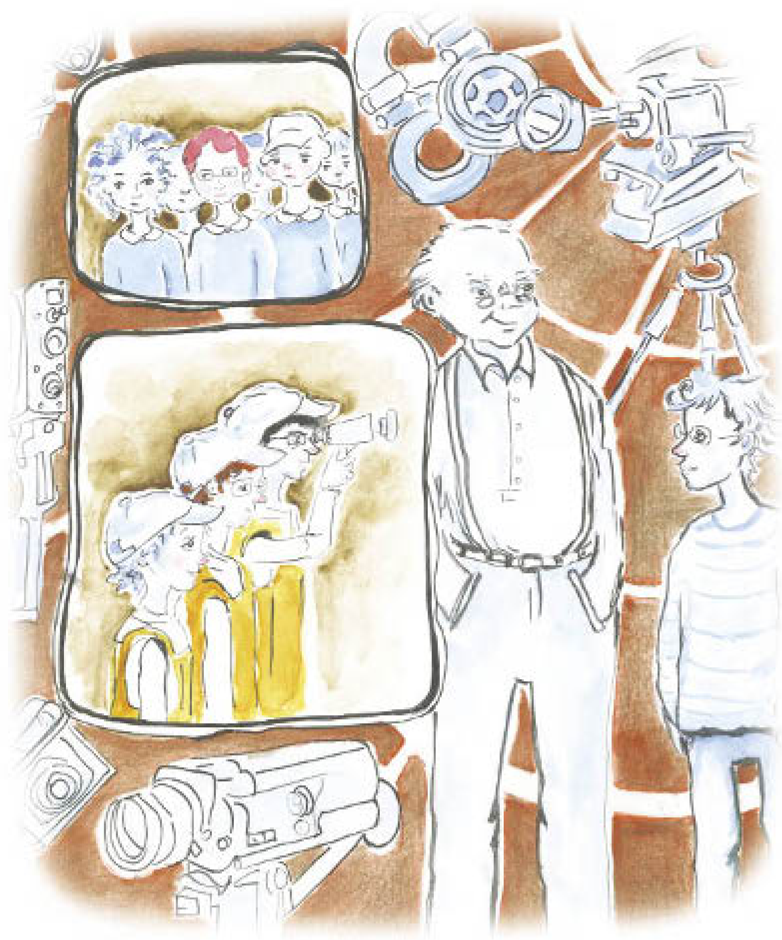
Hepsi filmi seyrederken Ahmetçik makinistin[2] yanına gidip sordu:

– Amca, atları sen mi gıpraştırıyon?

Makinist gülümseyerek "Evet" dedi.

– Hele anlat bir, nasıl oluyor?

Amca, bu meraklı miniğe filmin nasıl oynadığını anlattı. Ahmet küçük gözlerini koca koca açarak dinledi. Ertesi gün dersten hemen sonra sınıftaki en yakın arkadaşları İsmail ve Şerif'le birlikte derenin kıyısına gidip bir söğüt ağacının altına oturdular. Büyülenmiş gibi sinemadan konuştular.

Ahmet, “Biz de bir film çevirelim” dedi. İsmail ve Şerif şaşkınlıkla Ahmet’e baktılar.

– Nasıl? Tepecik Köyü’nde mi?

İkisi kahkahalarla güldü, ama Ahmet gülmedi.

– Biz de film çekebiliriz arkadaşlar!

“Nasıl yapacağız?” diye sordu İsmail.

Ahmet onlara planını anlattı. İsmail ve Şerif dikkatle dinlediler ve “Tamam arkadaş, biz varız” dediler. Böylece Kütahya’nın Tepecik Köyü’nde üç küçük çocuk tarafından sinema kulübü kuruldu.

Ahmet, İsmail ve Şerif okuldan hemen sonra ödevlerini tamamlayıp sinema kulüpleri için seçtikleri merkezde, yani söğüt ağacının altında toplanıp köyde nasıl film çekebileceklerini konuştular. Sonunda başlangıç için şöyle bir karar aldılar: “Önce sinemaya gidip bir film izleyelim!”

Parayı nereden bulacaklarını düşünürken üç afacanın şansları yaver gitti. Ramazan Bayramı gelmişti. Küçük büyük demeden neredeyse bütün köyün elini öperek sinemaya gidip gelmelerine yetecek olan parayı tamamladılar.

Üç kafadar Tavşanlı’ya sinemaya gittiler, üçü de filme bayıldılar. Çıkışta Ahmet, cesaretle makine dairesine[3] gidip makinist amca ile konuştu.

– Merhaba amca.

– Merhaba oğlum.

– Ben, Tavşanlı Tepecik Köyü Sinema Kulübü Başkanı Ahmet.

– Ben de Makinist Himmet. Nasıl yardımcı olabilirim?

– Amca, bizim, köyde göstermek üzere filme ihtiyacımız var.

Makinist bu küçük çocuğu dinlerken gözlerindeki ışıltıyı gördü.

“Gel bakalım ufaklık” dedi. Ona eski filmlerden artan, kesilmiş bölümlerin filmlerini verdi. Bizim sinema kulübünün üyeleri havalara uçtu.

Film parçalarını ağacın altında güneşe tutup konularına göre birbirlerine ekleyerek komik bir film oluşturdular.

Sıra bir film makinesi yapmaya gelmişti. Bu sefer yardımlarına Kurban Bayramı yetişti. Yakaladıkları herkesin elini öptüler ve topladıkları parayla film makinesinin nasıl yapıldığını anlatan bir kitap bulup satın aldılar. Uğraşıp didinerek basit bir film makinesi yaptılar.

Üç kafadar film afişlerini hazırlayıp tüm köye filmi duyurdular: “Sinema kulübü iftiharla sunar. Köyümüzde bu akşam film oynayacaktır.”

– DAN DA DA DAN DAN DAN!

(Bu İsmail’in çaldığı davulun sesi.)

Akşam bütün köy, meydanda toplandı. Üç afacanın kalpleri “küt küt” diye atıyordu. Ya makine çalışmazsa, ya filmler koparsa...

– DÜÜT DÜT DÜÜT!

(İsmail’in düdüğü.)

Sessizlik oldu ve film başladı. Perdede hiçbir şey görünmüyordu. Mırıldanmalar başladı. Köylüler, anne babalar, kan ter içinde film makinesini çalıştırmaya çabalayan çocuklara dönüp dönüp bakıyorlardı. Tam o sırada perdede film göründü. Tüm köy sessizce seyretmeye başladı. Bu, köyde ev yapımı film makinesiyle yapılan ilk film gösterimiydi. Film bitince bütün köylü alkışlamaya başladı. En çok da Ayşe alkışladı. Çünkü Ayşe, Ahmet’i çok beğeniyordu, laf aramızda, Ahmet de onu beğeniyordu. şe, filmi görünce Ahmet’e iyice hayran oldu.

Ahmet, İsmail ve Şerif'in anne ve babaları çocuklarıyla gurur duydular. Sarılıp bu akıllı, girişken çocukları öptüler. Ertesi gün de öğretmenleri tüm sınıfın önünde üç afacanı tebrik etti.

– Sizinle gurur duyuyorum çocuklar. Aferin size, dün resimleri çok güzel gıpraştırdınız!

Herkes kahkahalarla gülüyordu. En çok da Ahmetçik güldü.

İşte böyle arkadaşlarım, ben küçük Ahmet'in hikâyesini yazarken bir şey fark ettim. Eğer bir insan çalışkansa, efendiyse, istediği şey için çaba gösteriyorsa aklına koyduğunu mutlaka başarır.

Ahmet sonra ne mi yaptı?

Doğru onu da anlatmalıyım. Belki de asıl hikâye bundan sonra başlıyor.

Üç kafadar büyüyüp de evlenme çağına geldiklerinde evlerini geçindirmek için çalışmaları gerekiyordu. Evlenecekleri zaman İsmail ve Şerif mecburen sinema kulübünden istifa ettiler.

Ahmet'in ailesi, "Sinema, zengin çocuklarının işidir" diyordu. Sinemadan para kazanamayacağından doğru düzgün bir iş yapmasını öğütlüyorlardı.

Ahmet, ilkokul aşkı Ayşe ile evlendi. Tarlada, ahırda çalıştı. Tavukçuluk, çiftçilik yapıyordu; ama hep dalgındı. Bir gün eşi Ayşe, "Ahmet sen mutsuzsun, değil mi?" dedi.

"Evet" dedi Ahmet.

– Sen film çekmek istiyorsun, ama çiftçilik yapıyorsun.

– Evet.

– Ben tarlada çalışırım, sen film çek. Evimize on lira gireceğine beş lira girer, ama yine de geçiniriz. Ben senin çocukken o filmi gösterdiğinde nasıl mutlu olduğunu gördüm.

Karı koca birbirlerine sarıldılar.

Ahmet, Almanya'dan gelen bir aileden eski bir video kamera bulup filmler çekti. Çektiği filmleri yarışmalara gönderdi, hiç ilgilenen olmadı. Yaşının ilerlemesine rağmen hâlâ film çekme peşinde koşuyordu. Köylülerin bir kısmı da onunla "deli" diye alay ediyorlardı.

Ahmet eşine ve iki çocuğuna, "Ben bu işi seviyorum. Göreceksiniz, Türkiye'yi dünyada temsil ederek benimle gurur duymanızı sağlayacak bir film çekeceğim" diyordu. Oysa elindeki video kamerasıyla iyi bir film çekmesi imkânsızdı, bir film çekmek için aslında çok ama çok para gerekiyordu.

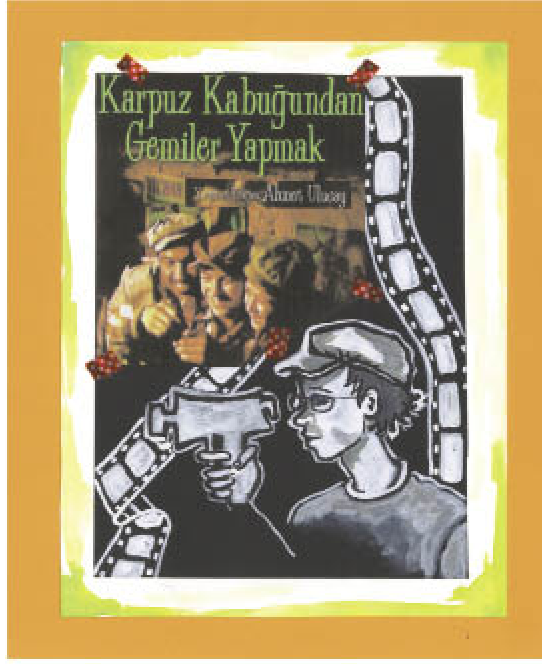
Ahmet neredeyse elli yaşına geldiğinde kalkıp İstanbul'a gitti. Ünlü bir yönetmeni ikna edip ondan iyi bir kamera ödünç aldı. Pek parası olmadığı için filmi köyünde çekti. Köylüleri binbir zorlukla ikna edip filminde oynattı. Aslında elindeki kamera da film çekmek için yeterli değildi. Her şeye rağmen çektiği filmi yurtdışına bir film festivaline yolladı. Film o festivalde birçok ünlü ve yabancı yönetmenin; ünlü sanatçılar, çok iyi kameralar ve büyük paralarla çektiği filmlerle yarışacaktı. Bu yüzden hiçbir şansı yoktu.

Bir gün evinin telefonu çaldı.

"İspanya'dan arıyorlarmış baba" dedi kızı.

Ahmet, telefonda duydukları karşısında hüngür hüngür ağladı. Çektiği film San Sebastian Film Festivali'nde En İyi Film Ödü-lü'nü Türkiye'ye kazandırmıştı.

Şimdi, siz Ahmet'in soyadını merak ediyorsunuzdur. Ahmet Uluçay. Çekilen filmin adı da Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak.

Arkadaşlarım, şimdi ne yapıyoruz?

Bir: Kendimize yüksek sesle diyoruz ki "Ben ileride sevdiğim işi yapacağım. Ne yapar ne eder başarılı olurum, en önemlisi kesin mutlu olurum."

İki: Bunu bir kâğıda yazıp çalışma masamıza asıyoruz.

Üç: Anne ve babamıza en iyi yapabilecekleri işte mi çalıştıklarını soruyoruz. Nedenlerini öğreniyoruz.

Dört: Film makinesi nedir, nasıl yapılır, ailemizle birlikte araştırıp öğreniyoruz.

Beş: Basit bir film senaryosu yazıyoruz, bu bir masal olabilir, kısa bir film olabilir. Ailemizdeki herkese görev verip filmi çekiyoruz ve arkadaşlarımıza filmi gösteriyoruz.

Vicdan Ablanızın çizdiği bu resimdeki gibi elleriniz belinizde ve yüzünüz gülümsüyor.

Yüzünüz hep böyle gülsün.

Heykeli Dikilen Eşek

Genç Mustafa, okulunu bitirdikten sonra kütüphaneci olarak çalışmaya başlamıştı. Görev yeri Nevşehir'deki Ürgüp Tahsin Ağa Kütüphanesi'ydi.

Mustafa, ilk gün kütüphaneye heyecanla gitti ve kitap okumaya gelecek öğrencileri beklemeye başladı. Ancak bütün gün hiç kimse gelmedi.

İkinci gün yine gelen giden olmadı. Mustafa'nın morali bozulmuştu; sonra tek tük okumaya gelenler oldu, ama günde bir iki kişiydi.

Bu okurlardan kütüphaneye sık gelen yaşlıca bir amcanın yanına gitti.

– Amca merhaba.

– Merhaba oğlum.

– Kitap okumanızı bölüyorum, kusura bakmayın.

– Lütfen yavrum, önemli değil.

– Ne kadar zamandır bu kütüphaneye geliyorsunuz?

– Açıldığından beri gelirim.

– Peki, her zaman bu kadar az insan mı gelir buraya?

– Evet, burası yıllardır böyle bomboştur. Bazen bir iki öğrenci kitap okumaya gelir.

– Peki, benden önceki memur ne yapardı?

– Vallahi, arayan soran olmadığı için pek memnundu. Burayı geç açar, sonra bütün gün uyuklar ve erkenden kapatıp giderdi.

– Pek miskinmiş desenize.

Gülüştüler.

Mustafa, ertesi gün yakın mahalleleri dolaştı ve okulları ziyaret etti. Kütüphaneyi, kitapları anlattı; herkesi kütüphaneye davet etti. Onun nasıl çalıştığını gören diğer devlet memurları “Kardeşim niye koşturup duruyorsun? Çalışsan da çalışmasan da aynı maaşı almayacak mısın?” diye moralini bozmaya, onu tembelliğe yönlendirmeye çalıştılar. Ama Mustafa çabalamaya devam etti.

Kütüphaneye gelenlerin sayısı biraz arttı, yine de kitaplar yeterince okunmuyor, kütüphane boş duruyordu. Bu duruma üzülen Mustafa ise görevini yerine getiremediğini, maaşını hak etmediğini düşünüyordu. Bu arada hafta sonları Nevşehir’in civarındaki köyleri gezmiş, oralardaki çocukların fakir olduklarını görmüştü. Kitap satın alma ya da Nevşehir’e gelme olanakları yoktu.

Mustafa’yı birkaç gece uyku tutmadı, “Ne yapabilirim de çocuklarla kitapları bir araya getirebilirim?” diye düşündü. Bir gece aklına çok ilginç bir fikir geldi. “Tamam” dedi. “Çocuklarla kitapları bir eşek buluşturabilir.”

Ertesi gün bu fikrini müdürüne söyledi. Müdürüyle diğer memurlar güldüler. “Böyle şey olmaz, deli misin sen?” dediler.

“Vali’ye çıkıp ondan izin isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Sor, ama seni deli zannedip işten atabilir” diye alay ettiler.

Mustafa’yı epey beklettikten sonra valinin yanına aldılar. Vali kalın bıyıklı, siyah gür saçlı, kalın kaşlı bir adamdı. Mustafa’yı biraz da genç görünce sertçe “Ne istiyorsun bakalım?” diye sordu.

Mustafa fikrini anlatınca vali kahkahalarla gülmeye başladı.

– Eşek ha! Hah hah ha. Eşek mi? Hah hah.

Mustafa kıpkırmızı olmuştu.

– Bizim eşek alacak paramız yok yavrum, hah hah hah ha...

– Peki, efendim, ben kendi paramla alsam bu projeye izin verir misiniz?

Vali gülmeyi kesmişti.

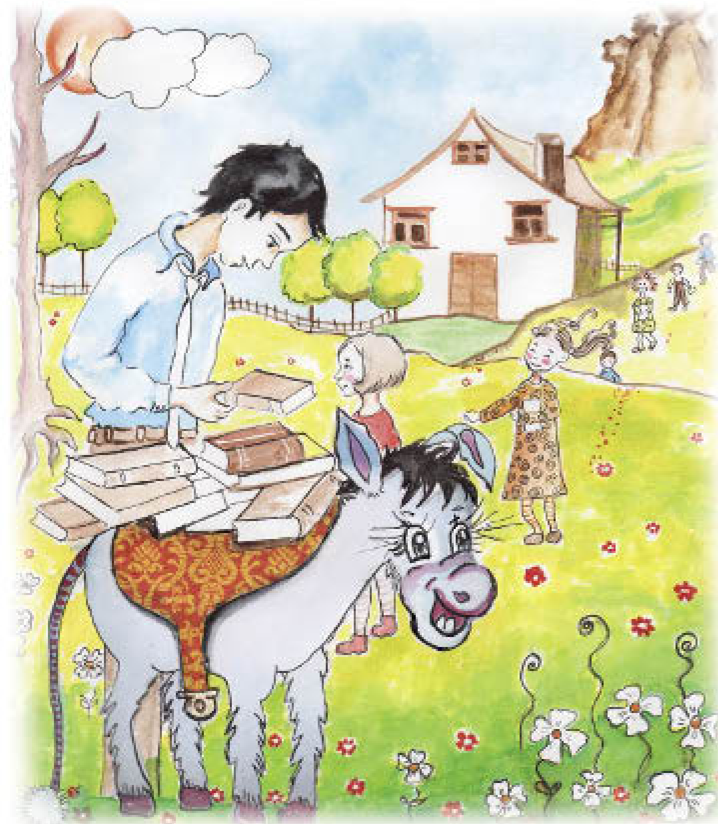
– Oğlum otur oturduğun yerde. Sana mı kalmış insanlara okuma sevgisi kazandırmak? Sana hiç “Çalışıyor musun? Kütüphaneye kaç kişi geliyor?” diye soran oldu mu? Otur kütüphanede, aybaşında da maaşını al işte.

– Efendim müsaade ederseniz ben bunu yapmak istiyorum.

– Git, ne yaparsan yap, benden izin aldığını söyle; ama sonradan pişman olma.

Mustafa biriktirdiği maaşıyla biraz da borca girerek bir eşek satın aldı. Eşeğine Yıldırım adını verdi. İki tarafına büyük bir heybe[4] yaptırdı. Kitapları doldurdu heybeye. Güzel gözlü eşeğiyle çıktılar yola. Kilometrelerce gidip yakındaki bir köye geldiler. Mustafa çok heyecanlıydı. Hem nasıl karşılanacağını bilmiyordu hem de fikrinin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Başarısız olursa diğer memurların onunla alay etmek için beklediğinin farkındaydı.

Köy meydanına gelince köylüler ve çocuklar bu kravatlı ve eşekli genç adamın etrafına toplandılar, hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Çünkü köye kravatla gelen adamların hep siyah bir makam arabaları olurdu. Bütün köylüler gülümseyerek bu garip sahneye bakıyorlardı.

Mustafa, Yıldırım’a baktı. Sanki o da heyecanlıydı.

Konuşmaya başladı. Önce kendisini ve eşeği Yıldırım’ı tanıttı. Sonra:

– Sevgili çocuklar, baktım şehre kitap okumaya gelemiyorsunuz, burada da kitap bulamıyorsunuz, ben de size kitapları getireyim dedim. Bundan sonra her hafta ben ve eşeğim Yıldırım size kitap getireceğiz. Ertesi hafta yeni kitaplarla gelince eski kitaplarınızı alıp size yenilerini vereceğim. Sizden iki isteğim var: Birincisi; kitaplara tertemiz bakın, çünkü onları sizden alıp diğer köye götüreceğim.

İkincisi; okuduğunuz kitapları arkadaşlarınızla değiş tokuş yapın ki herkes birkaç kitap okuyabilsin.

Meydanda bir sessizlik oldu. “Eyvah, kitapları istemiyorlar!” diye düşündü Mustafa. Çocuklar birbirlerine bakıp çılgınca alkışlamaya başladılar, sonra da büyükler.

– Helal olsun sana.

– Aferin gardaşım.

– Aslan Yıldırım!

– Eşekli kütüphaneci,

çok sağ ol.

Mustafa şöyle bir dönüp Yıldırım’a baktı. Alkışları ve “Aslan Yıldırım” tezahüratlarını duyunca Yıldırım’ın duruşu değişmiş; şöyle gururlu bir eşek havasına girmişti. Alkışlara anırarak cevap verdi:

– Aiii, aiiii!

Herkes gülüştü.

Çocuklar kitapları kapıştılar. Ardından bir sonraki köy, bir köy daha...

Mustafa’nın adı artık “Eşekli Kütüphaneci” olmuştu. Gittiği köylerde onu validen daha iyi karşılıyorlardı; yemekler, ayranlar, havuçlar (havuçlar Yıldırım için)... Yıllarca kitap yüzü görmeyen çocuklar kitap kurdu kesilmişlerdi. Çocukların sayesinde köylülerin hepsi kitap okumaya başlamışlardı.

Mustafa Güzelgöz, yani Eşekli Kütüphaneci, tam yirmi beş yıl bütün köyleri dolaştı ve çocuklara kar, yağmur, çamur demeden kitap götürdü.

Aradan yıllar geçti, çocuklar büyüyüp anne, baba oldular, anneler, babalar da dede ve nine. Eşekli Kütüphaneci de "Eşekli Kütüphaneci Mustafa Dede" olmuştu. Günü geldi ve Eşekli Kütüphaneci Mustafa Dede öldü. Nevşehirliler ve köylüler onu unutmadılar. Ürgüp'ün orta yerine Eşekli Kütüphaneci Mustafa Dede heykeli diktiler.

Kimse o zamanki valiyi, önemli müdürleri tanımıyor ve o memurları hatırlamıyor. Oysa Mustafa Dede'nin eşeği Yıldırım'ın bile bir heykeli var.

Şimdi ne yapalım?

Bir: "Ne yapıyorsam en iyisini yaparım" yazıp duvarımıza asalım.

İki: Anne babamızla oturup konuşalım. Onlardan ülkemize faydası olan birini bize anlatmalarını isteyelim.

Üç: Anne ve babamızdan kendi işlerini ne kadar iyi yaptıklarını bir örnekle anlatmalarını isteyelim. (Bu iş ev hanımlığı da olabilir.)

Dört: Bugüne kadar gördüğümüz işini en iyi yapan kişiyi anne ve babamıza anlatalım.

Beş: Fırsat bulursak Nevşehir'e gidip Mustafa Amca ve eşeğinin heykelini ziyaret edelim. Yıldırım'ın ne kadar havalı durduğunu göreceksiniz.

Altı: Okuduğumuz bir kitabı hiç tanımadığımız birine hediye edelim ve daha fazla kitap okuyalım.

Kazanmak mı,

Yardım Etmek mi?

Hilal yatağından heyecanla kalktı, minik kalbi küt küt atıyordu. Annesinin hazırladığı kahvaltıyı iştahla yedi. Anaokuluna giden küçük kardeşi Sîmin’e sarıldı, öptü.

– Kızım, bu ne heyecan! Ne sınavın var? Sen sınavlardan önce hiç böyle heyecanlanmazdın.

– Baba, sınavım yok, beden eğitimi dersinde koşu takımının seçmeleri yapılacak, takıma girmeyi çok istiyorum.

“Sen yaparsın kızım” dedi babası gülümseyen gözlerle.

– Sağ ol babacığım.

Hilal her dersi dikkatle dinler ve anlatılanları öğrenirdi, ama bu sefer dersini dinleyemedi. Aklında hep beden eğitimi dersi vardı. Ders saati gelince eşofmanlarını giydi. Eşofmanları ablasından ona kalmıştı, o nedenle çok değerliydi. Babası devlet memuru, annesi de ev hanımıydı. Çocuklarını okuturken harcayacakları para çok kısıtlıydı. Hilal içinden “Aman düşüp de eşofmana bir zarar vermeyeyim, benden sonra da Sîmincik kullansın” diye düşündü.

Beden Eğitimi Öğretmeni Selin Hanım, “Çocuklar, okul bahçesinin etrafında yedi tur koşacaksınız, yorulan olursa hemen bıraksın” dedi. Hilal ve en yakın arkadaşı Nisan birbirlerine sarılıp başarı dilediler. Yıllardır aynı mahallede oturup aynı okula gidiyorlardı. Doğduklarından beri arkadaştılar. Hatta bir keresinde iki yaşındayken Nisan, Hilal’in burnunu ısırmıştı. Hâlâ anneleri anlattıkça en çok güldükleri şey buydu. Hilal, “Sen benim burnumu ısırmışşın, bir gün ben de seni ısıracağım” derdi, kıkır kıkır gülüşürlerdi.

Koşu başladı. Bizim ikili, önce gerideyken gittikçe öne geçmeye başladı.

Selin öğretmen, “Son tur” diye bağırdığında Hilal ve Nisan geri kalanlarla arayı epey açmışlardı. Ne de olsa küçüklüklerinden beri birbirlerini kovalıyorlardı.

Yarışın sonuna doğru Hilal yavaşladı, Nisoş da.

– Bana bak, ben birinci olayım diye yavaşladın, değil mi?

– Evet, sen de ben birinci olayım diye yavaşladın, değil mi?

– Evet :)

– Böyle yaparak burnunu ısırmamı engelleyemezsin.

Kıkır kıkır gülüştüler. Yarışı berabere bitirdiler.

Selin öğretmen gülümseyerek “Arkadaşlar, kızlarda Hilal ve Nisan; erkeklerde Erim ve Haktan okul kros[5] takımına seçildiler. Tebrik ediyorum” dedi. Bütün arkadaşları alkışladılar. Hilal ve Nisan, Selin öğretmeni çok çok seviyorlardı. Selin öğretmen onlarla çok ilgileniyor, hatta onları evine bile çağırıyordu. Sık sık öğretmenlerinin küçük oğlu Bartu’yu sevmek için onun evine ziyarete gidiyorlardı.

Akşam Hilal, sevinçle eve gitti, herkesle kucaklaştı ve yemekte olanları anlattı.

Bütün aile Hilal’i alkışladı, küçük Sîmin de ne olduğunu anlamamasına rağmen alkışladı. “Yaşasın Beşiktaş!” diye bağırınca hepsi gülüştüler.

– Sen niye kazandın biliyor musun kızım?

– Niye anneciğim?

– Yemeklerini küçüklüğünden beri ayırt etmeden yiyorsun ve tabağında bir lokma bile yemek bırakmıyorsun. O yüzden çok kuvvetlisin.

– Bence sadece yemek yediğim için değil, çok çalıştığım için başardım.

“Ben de hepsini bitiriyorum!” dedi Sîmin.

“Üstüne de döküyorsun” dedi babası. Kahkahalarla güldüler.

Hilal ve Nisan büyük yarışa hazırlanmaya başladılar. 19 Mayıs'ta Trabzon bölgesindeki tüm okullar arasında yarış düzenlenecekti. Bu yarışta ilk beşe girenler Türkiye Okullar Arası Kros Yarışması'na katılmaya hak kazanacaklardı. En önemli rakipleri Naz'dı. Naz iyi bir kızdı, ama çok hızlı koşuyordu maalesef. Geçen senenin birincisiydi ve çok iddialıydı. Hilal ve Nisan bu yarışmaya ilk kez katılacaklardı.

Büyük gün geldiğinde Selin öğretmen okuldan çıkmadan önce "Arkadaşlarım, bugün yarışmaktan daha önemli bir şey düşünmenizi istiyorum" dedi. Çocuklar, Selin öğretmenin hafif kızarmış gözlerinin içine baktılar. Hepsi "Bugün yarıştan daha önemli ne olabilir ki?" diye düşündü.

– Bugün Atatürk'ün; çok değil bir insan ömrü kadar, yani 90 yıl önce, ülkemizi işgal eden, topraklarımıza saldıran düşmanlardan kurtarmak üzere Samsun'a çıkıp Kurtuluş Savaşı'nı başlattığı gündür. 19 Mayıs 1919'da bu vatanın kurtulmasını ve bizim özgürce yaşamamızı, okullarımızın bahçesinde Türk bayrağının dalgalanmasını sağlayan kahraman dedelerimiz ve Mustafa Kemal Atatürk için bu koşuya katılıyorsunuz.

Birden arkadan bir ses duydular. Dönüp baktıklarında Erim'in çakmak çakmak mavi gözlerinden yaşlar geldiğini gördüler.

Selin öğretmen güldü.

"Erim, o kadar da abartma" dedi. Bütün takım gülüştü.

– Hadi göreyim sizi!

Yarışın başlangıç çizgisinde Nisan, Hilal ve Naz yan yana düştüler.

"Sizi hep çalışırken gördüm" dedi Naz.

"Biz de seni" dedi çocuklar.

– İyi olan kazansın.

– Tamam, iyi olan kazansın.

Hilal ve Nisan birbirlerine sarıldılar.

– Başarılar Nisoş.

– Başarılar kardeşim.

Bu bir kros yarışı olduğu için hızdan çok dayanıklılık önemliydi. Yarış başladıktan bir süre sonra Hilal ve Naz gruptan ayrılmaya ve önde koşmaya başladılar. İkisi birbirini kolluyordu. Bazen Naz öne geçiyordu, bazen Hilal. Bir süre sonra arkadaki gruptan kimse görünmemeye başladı. İkisi yolu gösteren işaretleri takip ederek ağaçların arasından, yokuş inip çıkarak koşmaya başladılar. Gördükleri son hakem “Son beş yüz metre” diye bağırdı.

11
3
8

Hilal de Naz da son güçleriyle fırladılar. Son üç yüz metreye geldiklerinde artık Naz'ın Hilal'i yakalamasına imkân yoktu. Hilal aralarındaki mesafeyi görmek için baktığında birden Naz'ın ayağının takıldığını ve tökezleyerek yere düştüğünü gördü. Bitime uzak oldukları için yardım edecek kimse de yoktu. Döndü, koşarak arkadaşının yanına gitti ve Naz'ı ayağa kaldırdı. Arkadaşının büyük ihtimalle ayağı burkulmuştu ve yürüyecek hâli yoktu.

"At kolunu omzuma" dedi.

– Hilal, ben burada oturup yardım beklerim; sen koş, bir yıldır bu yarışı bekliyorsun.

– Olur mu, belli ki bacağın çok acıyor.

– Lütfen, koşmaya devam et.

– Olmaz!

Diğer koşucuların hepsi Hilal ve Naz'ın yanından koşarak geçtiler. Bitiş çizgisi göründüğünde görevliler yardıma koştular. Naz'ı ambulansa bindirdiler. Hilal de onunla birlikte ambulansa bindi ve hastaneye gitti.

Akşam ev halkı heyecanla Hilal’i bekliyordu. Eve girince anne ve babası sordular:

– Nasıl geçti kızım?

– Sonuncu oldum.

– Nasıl?

Hilal olanları anlattı. Babası yerinden kalktı ve kızına sarıldı.

– Aslan kızım benim, kar tanem. Birinci olsan seninle bu kadar gurur duymazdım. Aferin.

Annesi de “Canım kızım, aferin sana” dedi.

Küçük Sîmin de ne olduğunu anlamamasına rağmen “Affeyin kızıma” diye tekrarlayınca gülüşüp birbirlerine sarıldılar.

Hikâye burada bitiyor.

Bu hikâyeyi yazarken Hilal’den esinlendim. Hilal Coşkuner, 2007 yılında Trabzon’da ilkokullar arasında yapılan koşuda birinci sırada yarışa devam ederken düşen arkadaşını ayağa kaldırıp ona yardım etti ve bir yıl hazırlandığı yarışı kaybetti.

Hilal herkese de bir ders verdi: İnsanlara yardım etmek, yarış kazanmaktan daha değerlidir. İhtiyacı olanlara yardım etmek, kendimizin bir şeyler kazanmasından daha önemlidir. Eğer gerçekten ihtiyacı olan dürüst insanlara yardım ederseniz en ihtiyacınız olduğu anda etrafınızdaki insanlar, kuşlar, çiçekler, bulutlar da size yardım eder.

Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: “Peki, Hilalcik yardım etti de ne oldu, yarışı kaybetti bak!”

Kaybettiğinizi düşündüğünüz çoğu zaman, aslında kazanırsınız. Çünkü arkadaşınızın kendisini değerli hissetmesini sağlarsınız. Böylece siz de mutlu olursunuz.

Hilal Coşkuner, bir yıl sonra Dünya Olimpiyat Komitesi'nin dürüst ve centilmen sporculara verdiği Baron de Quebertin Centilmenlik Ödülü'ne layık görüldüğünde Türkiye'ye ve ailesine büyük bir onur kazandırdı.

Yaptığınız iyiliklerin bir karşılığı olmadığını sansanız da aslında vardır. En azından anne, baba ve öğretmenlerinizin size örnek olduğu gibi, siz de kendi çocuklarınıza örnek olursunuz.

Şimdi sizden dört şey isteyeceğim:

Bir: Anne ve babamıza soralım: "İhtiyacı olan birine yaptığınız bir yardımı bana anlatır mısınız?"

İki: Bugüne kadar yaptığımız en dürüst ve en iyi davranışı anne ve babamıza anlatalım.

Üç: Bir arkadaşımıza karşılıksız iyilik yapalım ve bunu anne ve babamıza anlatalım.

Dört: Bundan sonra her günümüzü dürüstlük ve yardımseverlik üzerine kuralım.

Gözlerinizden öperim.

Boş Bir Kümes,

Birkaç Dolu Kalp

1970’li yıllarda Almanya’da bir firma, Christoph Grosser’a[6] “Türkiye’de görev yapar mısın?” diye sordu. Karı koca Türkiye’yle ilgili hiçbir şey bilmediklerini, Türkiye’yi gördükten sonra karar vermek istediklerini söylediler.

Bir uçağa binip Türkiye’ye geldiler. Sonra da bir otomobil kiralayıp yurdumuzu dolaşmaya başladılar. Bu arada en çok anlamaya çalıştıkları konu Türklerin nasıl insanlar olduklarıydı.

Peri Bacaları’nın güzelliğini duydukları için İç Anadolu Bölgesi’ne doğru gittiler. Bu arada Ege kıyıları ve Akdeniz’i gezerken gördükleri güzellikten çok etkilenmişlerdi. Kapadokya[7] yöresine yaklaştıklarında hava kararmaya başladı. Issız bir yoldan giderlerken arabaları “pıt pıt” etti ve aniden durdu.

Christoph araçtan indi ve motor kapağını açtı. Arızanın ne olduğunu bulamadı. Yabancı bir ülkede, kuş uçmaz kervan geçmez bir yolun ortasında, iki Alman yapayalnız kalmışlardı. Çok yakınlarında bir ev olduğunu fark ettiler ve çaresizlikten kapıyı çaldılar.

Uzun bir sessizlikten sonra kapı sonuna kadar açıldı. Evin erkeği Türkçe bir şeyler söyledi. Almanlar anlamadılar; onlar da Almanca dertlerini anlattı, bu sefer de bizim Türk anlamadı. Christoph arabayı işaret etti. Arabayı görünce bizimki durumu anlayıp gülümseyen bir yüzle turistleri içeri davet etti.

Alman karı koca, tedirginlikle gördükleri ilk Türk evine baktılar. İçeride fakirlik göze çarpmaktaydı. Yerde eski püskü bir kilim, üstüne

oturulabilecek bir iki minder, iki gülümseyen ufak çocuk ve kocaman gülümseyen bir Türk ailesi.

Anne Türkçe bir şeyler anlattı ve evin babasıyla birlikte dışarı çıktılar. Alman çift ve evin küçük çocukları karşılıklı bakışıp gülümsediler.

Birazdan evin babası yuvarlak büyük bir siniyle[8] içeri girdi. Bu büyük siniyi bir kasnağın[9] üstüne koydu. Evin hanımı da sininin üzerine bir tencere koydu. Tencereyi açınca içerisi mis gibi yemek koktu, içinde şahane bir tavuk vardı. Alman çift yer sofrasına oturdu. Bizimkilerse tok olduklarını el kol işaretiyle anlattılar, ama yine de turistlerle birlikte sofraya oturdular.

Yer sofrasında yemek yemek Christoph ve eşinin çok hoşuna gitmişti. Dilleri farklı olsa da gönülleri anlaştı; onlar Almanca anlattılar, bizimkiler Türkçe konuştular, karşılıklı gülüştüler.

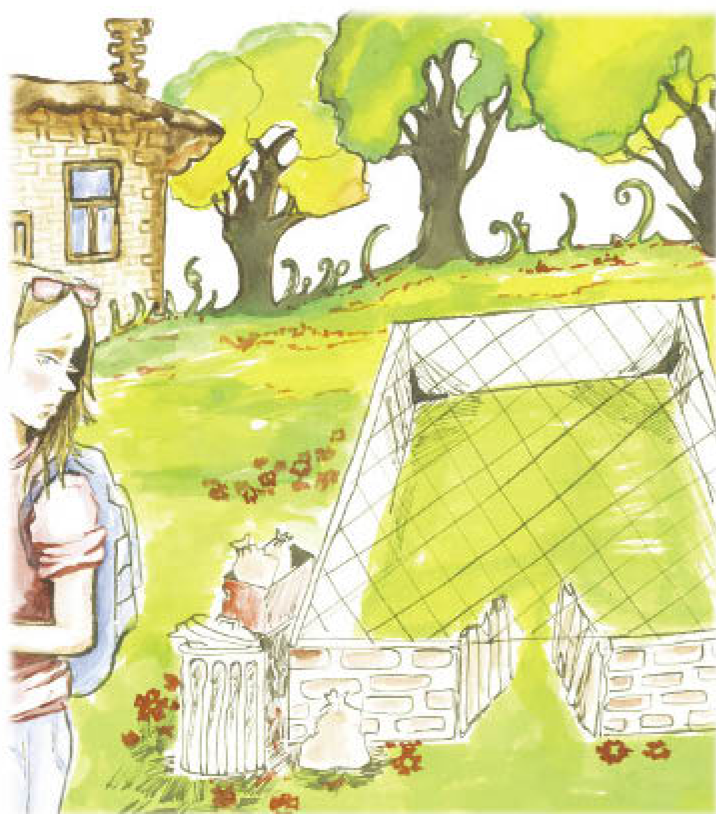

Ev çok küçük olduğu için yere bir yer yatağı serdiler. Christoph ve eşi orada yattılar. Christoph sabah uyandığında eşini yanında göremedi ve çok endişelendi. Hemen fırladı ve evin açık kapısından dışarı çıktı. Eşini evin kümesinin önünde eğilmiş buldu, yanına geldiğinde eşinin gözlerinden yaşların damladığını gördü.

“Ne oldu?” diye sordu. Eşi konuşmadan boş kümesi gösterdi. Christoph’un da gözleri doldu.

O fakir aile, evin son tavuğuyla hiç tanımadıkları bu yabancıların karnını doyurmuştu. Christoph ve eşi, Türk misafirperverliğinin ne olduğunu, Türklerin yabancılara karşı ne kadar hoşgörülü olduğunu ilk o gün gördüler.

Christoph Türkiye’deki o Alman firmasında otuz yıl çalıştı. Şirketin genel müdürlüğüne kadar yükseldi. Emekli olacağı gün basın toplantısı düzenlediğinde gözyaşları içinde otuz yıl önce yaşadığı bu olayı anlattı ve “Ben Türkler kadar hoşgörülü, iyi kalpli ve yardımsever başka bir millet ve bu kadar güzel bir ülke görmedim” dedi.

Bu hikâyeyi yıllarca yurtdışında yaşamış bir öğrencim anlatmıştı. “Türkiye’ye tatile geldik ve insanların bize nasıl yardımcı olmaya çalıştıklarına inanamadık. Arabamızla küçük bir kasabada mola verdik, kasabanın lokantası o gün kapalıymış. Nerede yemek yiyebileceğimizi sorduğumuz herkes bizi evine davet etti. Çok şaşırdık, bu kadar büyük bir insanlık görünce çok sevindik.”

Türkiye dünyanın en güzel ülkesi. Öyle midir, bilmem. Yine de benim için en güzel ülke. Çünkü vatanım. Bu ülkede yaşayıp bu güzel bayrağı bizim kadar seven herkes bu ülkenin sahibidir. Türkiye’nin en güzel yanı yıllarca farklı dinlerden, farklı ırklardan insanların aynı mahallede komşuluk ederek birbirlerine büyük sevgi ve hoşgörü göstermeleridir. Bunu yavaş yavaş kaybeder gibi olduk.

Etrafınızdaki herkesi sevin ve hoşgörülü davranın. Hem ülke daha güzel bir ülke olur hem de siz çok daha mutlu olursunuz.

Benim iki kızım var. Şimdi dayanamayıp sizi bir daha öpüyorum. Tıpkı kendi çocuklarımı öper gibi.

Ne yapalım biliyor musunuz?

Bir: Hoşgörü deyince ne anladığımızı anne ve babamıza anlatalım.

İki: Anne ve babamızdan hoşgörünün ne anlama geldiğini anlatmalarını isteyelim.

Üç: Bize çevreye karşı nasıl hoşgörülü davranacağımızı örneklerle anlatmalarını isteyelim.

Tahtadan Kılıç

Küçük Zafer, Bozcaada'yı ilk gördüğünde çok şaşırmıştı. Bir kara parçası, ne tarafına baksan deniz. Uzun süre ayağını suya sokarken bile çekindi, sonra alışmaya başladı.

Babası polis olduğu için iki üç yılda bir tayinleri çıkıyor, gittiği yerde yeni arkadaşlar bulana dek yalnız kalıyordu. Tam arkadaş edinip alıştığında, bu sefer de yeni bir şehre gidiyor ve arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalıyordu.

Okula başladığında da durum farklı olmamıştı. Sınıftaki arkadaşları birbirlerini önceden tanıdıkları için hemen kaynaşmışlar, Zafer ise herkesle hemen samimi olamamıştı. Teneffüslerde arkadaşları birbiriyle oynarken Zafer bir köşede tek başına otururdu.

Öğretmeni hiç de eski öğretmeni gibi çıkmamıştı. En ufak bir yanlışta kızıyor, hatta kulaklarını çekiyordu.

Eskiden okulunu çok seven Zafercik, şimdi bu küçük adada hiç arkadaşı olmadığı, öğretmeni de sinirli ve hırçın olduğu için okula istemeye istemeye gitmeye başlamıştı. Bir gün okul bahçesinde bir köşede sessiz sessiz otururken omzuna dokunan bir elle bir anda irkildi. Başını kaldırıp baktığında kocaman gülen bir yüz gördü. Bu okulun temizliğini yapan hizmetliydi.

"Merhaba Zafer" dedi.

Zafer, temizlikçi amcanın onun adını biliyor olmasına şaşırmıştı. Okulda öğretmeni de dâhil kimsenin onu umursamadığını düşünüyordu.

“Merhaba amca” diye karşılık verdi.

Hizmetli elinde küçük bir tahta kılıç tutuyordu.

– Bunun nasıl yapıldığını biliyor musun?

– Hayır.

– Öğrenmek ister misin?

– Çok isterim.

– O zaman eve gidip ödevlerini bitirince tekrar okula gel, sana öğretirim.

Derste Zafer’in kalbi küt küt attı. Acaba tahta kılıç nasıl yapılıyordu? Eve gider gitmez annesinin yaptığı harika kurabiyelerden yedi. Ödevlerini hemen bitirdi. Annesine heyecanla hizmetli amcanın ona tahta kılıç yapmayı öğreteceğini anlattı. Annesi, “Aaa, Recep Bey mi? Çok iyi bir insandır” dedi.

Zafer, okulun bahçesine doğru koşarak gitti.

– Hoş geldin Zafer.

– Hoş bulduk.

– Gel bakalım.

Bahçe duvarının üstüne oturdular. Beraber uğraşa uğraşa ağaç parçalarından bir tahta kılıç yaptılar. Zafer, akşamüstü sopadan bir atın üzerinde elinde tahta bir kılıçla “dıgıdık dıgıdık” diyerek evine gitti. Babası tahta kılıcı çok beğendi, Zafer’den Recep Amca’ya selam söylemesini istedi.

Ertesi gün uzun teneffüste Recep Amca’yı yine gördü, hemen yanına gitti. Yine bir şeyler yapıp yapamayacaklarını merak ediyordu.

– Kılıcın nasıl?

– Çok güzel, onunla uyudum.

– Bugün ne yapalım?

– At!

– Peki, ama ödevlerini bitirip yemeğini ye, öyle gel.

Zafer artık hızla gidip yemeğini yiyor, ödevini güzelce yapıyor, koşa koşa okula gidiyordu. Beraber tahtadan bir şeyler yaparlarken Recep Amca, Zafer’e öğrendiği derslerden sorular soruyordu. Örneğin, çarpım tablosunu (Recep Amca’nın deyimiyle kerrat cetvelini) birlikte ezberlemişlerdi.

Artık Zafer’in dersleri de düzelmeye başlamıştı. Sınıf öğretmeni Zafer’e neredeyse hiç bağırmıyordu. İşin güzel tarafı yaptığı oyuncakların bir bölümünü arkadaşlarıyla paylaşarak yeni arkadaşlar edinmişti. Bu arada Recep Amcası ona balık tutmayı da öğretmişti. Zafercik hem denizi hem de adayı ve arkadaşlarını çok sevmişti. Daha da önemlisi bir gün fark etti ki artık okulu da çok seviyordu. İstemeye istemeye gittiği okula artık isteyerek gitmeye başlamıştı.

Çocuklar, sizce kim Zafer’e daha çok şey öğretmiş? Zafer’e iyi yaptığı şeylerle ilgili hiç teşekkür etmeyen, her hatasında onun kulağını çeken, onu bahçede yalnız gördüğünde gelip konuşmayan sinirli sınıf öğretmeni mi; yoksa temizlikçi Recep Amca mı?

Bence cevabını siz biliyorsunuz. Zafer de biliyor. Bugün kocaman bir ağabey olan küçük Zafer, 1970’li yıllardaki öğretmeninin adını hatırlamıyor, ama Recep Amca’yı hiç unutmuyor.

Bu kez ne yapalım?

Bir: Yalnız ve üzgün gördüğümüz arkadaşlarımıza yardım edelim.

İki: Anne ve babamızdan yardım isteyerek tahtadan bir oyuncak yapalım.

Üç: Tahtadan oyuncak yapmayı arkadaşlarımıza da öğretelim.

Uç Uç Böcecik

Bir amca, Anadolu’nun bir kasabasından geçerken camı kırılmış bir ev gördü. Evin sahibi kırık camı yaptıramadığı için pencereyi siyah bir naylonla kapatmıştı. Amca, böylece o odanın hiç güneş alamadığını fark etti. Evin açık kapısının önünde küçük bir kız çocuğu, üzerinde eski püskü kıyafetlerle oyun oynamaktaydı. “Belki de o oda küçük kızın odasıdır ve hiç gün ışığı girmiyordur odasına. Hep karanlıkta kalıyordur. Naylon bir poşet hiçbir zaman soğuğu da durduramaz” diye düşündü amca. Aradan aylar geçti, bir gün amca yine o yoldan geçerken o eve baktı; pencerede hâlâ cam yoktu. “Hâlâ ışık girmiyor odasına küçük kızın” diye düşünerek üzüldü.

Aynı amca, karlı ve soğuk bir kış sabahı saat beş buçukta bir yere giderken bir büfenin önünde kuyruk olmuş insanlar gördü. Arabasından indi, sırada bekleyen yaşlı teyzelere sabahın o saatinde, karanlıkta, kar altında neden beklediklerini sordu. Teyzelerin iki saat sonra gelecek, on kuruş daha ucuz olan ekmekler için beklediklerini öğrendi. Sabahın o saatinde halk, ekmek kuyruğundaydı.

Amca, hem karanlıkta yaşayan çocuklara hem de ekmek kuyruğundaki insanlara yardım etmek istiyordu. Bunu nasıl yapabileceğini, bu insanların ışığı nasıl görebileceklerini düşünmeye başladı. “Eğer ışık o odaya girmiyorsa biz o odaya ışığı götürürüz” dedi. Işık olabilecek en değerli şey bilgi olduğu için bilgiyi paylaşmak gerektiğini düşündü.

Bu amca, arkadaşlarıyla birlikte bir proje başlattı: Türkiye Uğur Böcekleri Projesi. Türkiye’de üç temel değeri yeniden canlandırmaya karar verdiler:

Dürüstlük,

İş Kalitesi,

Girişimcilik.

Uğur Böceklerinin iki ilkesi vardı: Yurt sevgisi ve hoşgörü. Bu projeye göre, Uğur Böcekleri ülkenin çeşitli yerlerine bilginin ışığını yaymaya gideceklerdi. Aynı amaç uğruna çalışacak gönüllü gençler buldular. Bu gençlere eğitim verdiler. Eğitim alan gençler, Uğur Böcekleri adıyla 100 kişiye eğitim verdiklerinde Turuncu Uğur Böceği oldular, 500 kişiye eğitim verebilen ise Kırmızı Uğur Böceği oldu. 1.000 kişiye eğitim veren Bordo Uğur Böceği oldu.

Amcaya fotoğraflar ve mektuplar gelmeye başladı. Fulya Abla, Düzce'de 100 depremzedeye eğitim verdi. Hayriye Abla, kasabasındaki fakir çocuklar için kitap topladı. Sinem Abla, üniversitenin bahçesinde üç kişiye eğitim verdi; semineri biterken etrafında onlarca öğrenci vardı. Sevgi Abla, apartmanın çatısını seminer salonu yaptı ve mahalledeki gençlere eğitim verdi. Nihan Abla ve Merve Abla Minnetler Köyü'ne bilgisayar dershanesi kurdular ve eğitimler verdiler. Tuğba Abla cezaevinde 60 mahkûma eğitim verdi. Zafer Ağabey ve Serkan Ağabey, Bursa'ya on bin meyve ağacı diktiler. Sene içinde Uğur Böcekleri; cezaevleri, okullar ve çocuk esirgeme kurumlarında 90 bini aşkın insana ücretsiz eğitimler verdiler ve insanlara dürüst kalarak, iyi çalışarak, ülkemizi severek ve iyilik yaparak mutlu olabileceklerini anlattılar.

Beyaz Uğur Böcekleri, sizler gibi küçük ağabey ve ablalar. Ülkemiz hep temiz kalsın, yeşil olsun, insanlar daha bilgili ve hoşgörülü olsun istiyorlar. Okudukları kitapları başkalarıyla paylaşıyorlar; elektriği, suyu tasarruflu kullanıyorlar; ödevlerini zamanında yapıp çok okuyorlar. Meyve çekirdeklerini biriktirip, toprağa dikip büyütüyorlar. Çok kitap okuyup

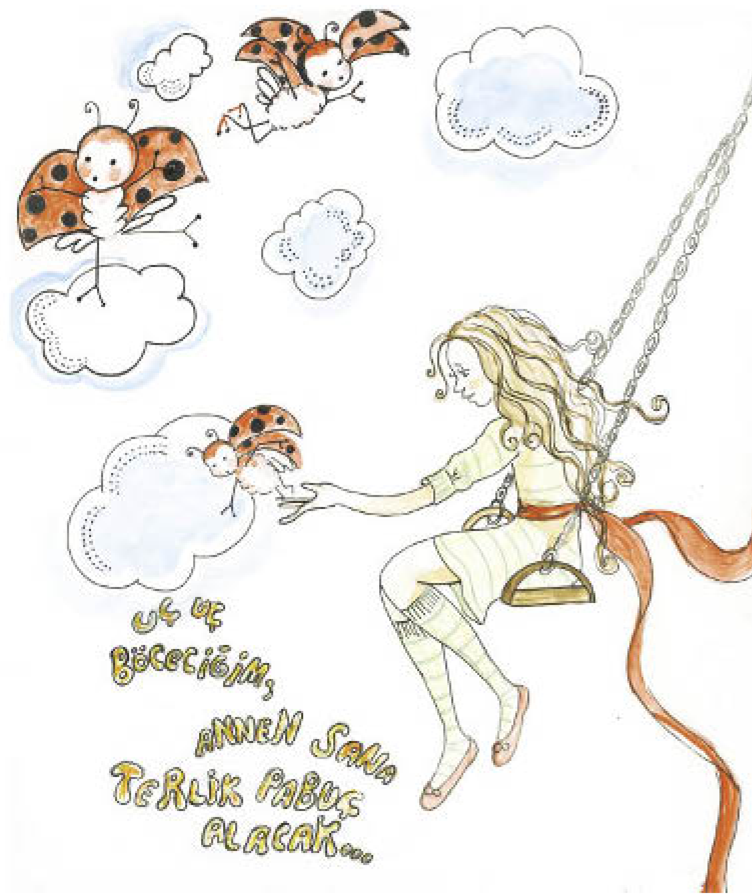
iyilik yapıyorlar. Herkese gülümseyerek “Günaydın”, “İyi akşamlar” diyorlar. Bayraklarını ve ülkelerini çok seviyorlar.

Siz bu kitabı okurken Uğur Böcekleri ülkenin her yerinde uçmaya ve kondukları ellere uğur getirmeye devam ediyorlar.

Onlarca yıl önce bir çocuk, eline uğur böceği konduğunda hemen içinden bir dilek tutar ve bir şarkıyı söylemeye başlardı:

Uç uç böcecik,
Annen sana terlik pabuç alacak
Uç uç böcecik,
Annen sana terlik pabuç alacak

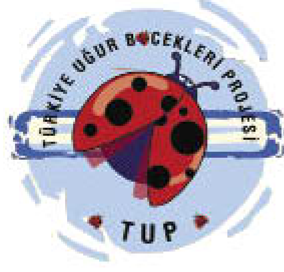

UÇ UÇ
BÖCEĞİM,
ANNEN SANA
TERLİK PABUÇ
ALACAK...

Eskiden çocuklar, uğur böceği uçtuğunda dileklerinin gerçekleşeceğine inanırdı. Şimdi kapatın bilgisayarı, televizyonu. Çıkın çimenlerin üzerine ve uğur böceği arayın. Bulamazsanız, eve dönünce bilgisayarı açın ve www.ugurbocekleri.org'a tıklayın, dileğiniz gerçekleşir. Unutmadan, bir de Uğur Böceklerinin bu ülkede hep uçması için dua edin, olur mu?

Sevgiler,

Şerif Amca

Türkiye Uğur Böcekleri Projesi

Türkiye Uğur Böcekleri Projesi kapsamında gönüllü Uğur Böcekleri, Türkiye'de üç temel değeri yeniden canlandırmaya karar verdiler:

Dürüstlük, İş Kalitesi, Girişimcilik.

Uğur Böceklerinin iki ilkesi vardı: Yurt sevgisi ve hoşgörü. Bu projeye göre, Uğur Böcekleri ülkenin çeşitli yerlerine bilginin ışığını yaymaya gideceklerdi. Aynı amaç uğruna çalışacak gönüllü gençler buluştular, eğitim aldılar. Uğur Böcekleri adıyla 100 kişiye eğitim verdiklerinde Turuncu Uğur Böceği oldular, 500 kişiye eğitim verebilen ise Kırmızı Uğur Böceği oldu. 1.000 kişiye eğitim veren Bordo Uğur Böceği oldu.

Fulya Abla, Düzce'de 100 depremzedeye eğitim verdi. Hayriye Abla, kasabasındaki fakir çocuklar için kitap topladı. Sinem Abla, üniversitenin bahçesinde üç kişiye eğitim verdi; semineri biterken etrafında onlarca öğrenci vardı. Sevgi Abla, apartmanın çatısını seminer salonu yaptı ve mahalledeki gençlere eğitim verdi. Nihan Abla ve Merve Abla Minnetler Köyü'ne bilgisayar dershanesi kurdular ve eğitimler verdiler. Tuğba Abla cezaevinde 60 mahkûma eğitim verdi. Zafer Ağabey ve Serkan Ağabey, Bursa'ya on bin meyve ağacı diktiler. Sene içinde Uğur Böcekleri; cezaevleri, okullar ve çocuk esirgeme kurumlarında 90 bini aşkın insana ücretsiz eğitimler verdiler ve insanlara dürüst kalarak, iyi çalışarak, ülkemizi severek ve iyilik yaparak mutlu olabileceklerini anlattılar.

Beyaz Uğur Böcekleri, sizler gibi küçük ağabey ve ablalar. Ülkemiz hep temiz kalsın, yeşil olsun, insanlar daha bilgili ve hoşgörülü olsun istiyorlar. Okudukları kitapları başkalarıyla paylaşıyorlar; elektriği, suyu tasarruflu kullanıyorlar; ödevlerini zamanında yapıyorlar. Meyve çekirdeklerini

biriktirip, toprağa dikip büyütüyorlar. Çok kitap okuyup iyilik yapıyorlar. Herkese gülümseyerek “Günaydın”, “İyi akşamlar” diyorlar. Bayraklarını ve ülkelerini çok seviyorlar.

Siz bu kitabı okurken Uğur Böcekleri ülkenin her yerinde uçmaya ve kondukları ellere uğur getirmeye devam ediyor.

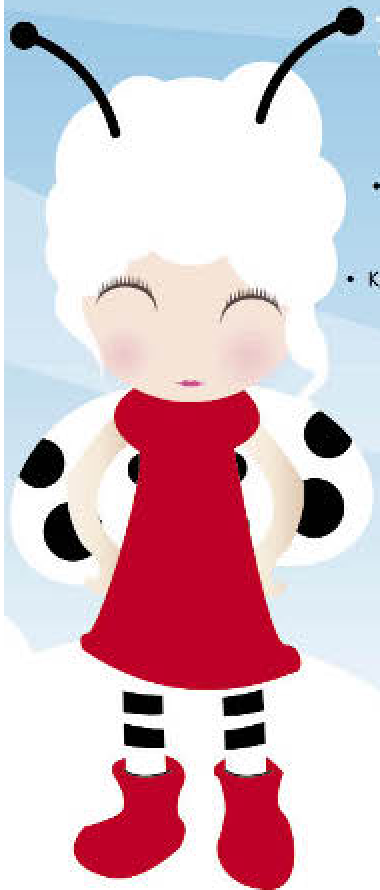
Sen de Beyaz Uğur Böceği Olmak İster misin?

Cevabın “Evet!” ise:

Yani sen de böyle iyilikler yapmak istiyorsan, bir sonraki sayfada göreceğin iyilikleri hayata geçirerek başlayabilirsin.

BEYAZ UĞUR BÖCEKLERİ

- Otobüslerde yaşlılara yer veririm.
- Kitap okur ve okuduğum kitapları başkalarına da okuturum.
- Yerlere çöp atmam ve çöp atanları uyarırım.
- Evdeki tüm meyve çekirdeklerini biriktirir, filizlendirir, ailemle birlikte yetiştiririm.
- Açık kalan tüm ışıkları kapatırım.
- Çevremdeki hayvanları korur ve beslerim.
- Kışın artan ekmekleri kuşlar için pencerenin dışına, hayvanlar için sokağa koyarım.
- Yazın penceremin dışına kuşlar için bir su kabı koyarım.
- Derslerime çalışırım.
- Farklı düşüncelere saygı gösteririm.
- Arkadaşlarıma yardım ederim.
- Doğayı korur, çevremi temiz tutarım.
- Dürüst davranırım.
- Çevremde gördüğüm ve çözebileceğimi düşündüğüm sorunlara çözüm üretirim.
- Karşılık beklemeden yardıma ihtiyacı olanlara yardım ederim.
- Bildiğim bilgileri ihtiyacı olanlarla paylaşırım.
- Kullanmadığım kıyafetleri ve oyuncakları ihtiyacı olanlarla paylaşırım.
- Suları gerekli olduğu kadar kullanırım.
- İlkokulu bitirmeden ailemi mutlaka Anıtkabir ve Çanakkale'ye götürürüm.
- Ülkemi çok çok severim.

[1] Gıpraşmak: Hareket etmek, kıpırdamak.

[2] Makinist: Sinemalarda film makinesini çalıştıran kişi.

[3] Makine dairesi: Sinemalarda film makinesinin bulunduğu oda.

[4] Heybe: Binek hayvanlarının sırtına koyulan ve iki tarafından sarkan, eşya taşımaya yarayan çuval.

[5] Kros: Arazide yapılan uzun mesafeli bir koşu.

[6] Kıristof Gırosır diye okunuyor.

[7] Kapadokya: Nevşehir'e bağlı, yağmur ve rüzgârın toprağı aşındırmasıyla oluşan doğal Peri Bacaları'nın bulunduğu turistik bölge.

[8] Sini: Anadolu'da kullanılan, üzerinde yemek de yenilebilen büyük, yuvarlak bakır tepsi.

[9] Kasnak: Enli çember. Sini bu kasnağın üzerine yerleştirilir ve üzerinde yemek yenir.